

Kritiske røster.

Nu ligger de to, som det kaldes, "forbudte breve" på et chatforum på nettet, og for at alle skal have mulighed for at tage del i diskussionen, følger her de to indlæg og bestyrelsesformandens svar på disse.

Må man sige "Nej" til avlsudvalget!?

Det burde ikke komme som en nyhed for ret mange i DSGK, hvis de da stadig har syn og hørelse i behold, at vi har nogle problemer i klubben.

Kenneler er ikke længere herre i eget (hunde)hus. I stedet har Avlsudvalget overtaget styringen og har af bagvejen uden demokratisk afstemning og debat, sat sig tungt på magten. Defacto har vi ikke længere parringsretten over vores egne hunde - den har avlsudvalget. Vi er blot foderværter. Vi kan lave nogle ansøgninger, og de kan så kaste lidt afnavne ben af og til i form af en godkendelse, hvis de ikke lige har nogle planer i skuffen, for de hunde man søger på.

Men de kan skam også skrue bissen på og kræve indavl på bestemte hunde. Og avlsudvalget er i den overbevisning, at man faktisk ikke kan sige nej til en bestemt kombination, som de har sat sig i hovedet. Siger man nej til en sådan parring, skal man "ikke forvente at det bliver anderledes", når man sender en ny parringsansøgning ind. Nej, selvfølgelig kan det ikke garanteres, men med sådan en bemærkning fornemmer man klart, at hvis man ikke lægger sig på ryggen, så har de magten til at blokere alle parringer uanset hvad man måtte komme med; og de er ikke bange for at bruge den. Jeg spørger alle jer menige klubmedlemmer om I synes at det er OK?

Avlsudvalget er nedsat demokratisk siges det. Ja det er det måske nok, teknisk set. Men det er heldigvis ikke så demokratisk at det er til direkte valg. Det på trods af at deres arbejde uden tvivl har den største indflydelse på os alle i dagligdagen. Jeg så da hellere at vi stemte om avlsudvalget og så kunne de nedsætte bestyrelsen. Måske utopi, men...

Vi kan ikke betroes at stemme om avlsudvalget for det har vi ikke forstand på, kunne man udlede af sidste generalforsamling, men vi har åbentbart forstand på at stemme bestyrelsen ind, som så nedsætter avlsudvalget. Det er nu meget tankevækkende.

Demokrati handler iøvrigt ikke kun om at kunne stemme. Det handler i høj grad også om yttringsfrihed og fri debat. Disse vigtige egenskaber ved demokratiet har heller ikke for gode kår i vores klub.

Folk bedes mere eller mindre direkte om at fjerne informationer om parring og parringsansøgninger fra deres personlige hjemmesider. Jeg spørger igen alle jer menige klubmedlemmer om I synes at det er OK?

Hvorfor må avlsudvalgets arbejde ikke offentliggøres og diskuteres offentligt? Tåler det ikke dagens lys? Den eneste logiske årsag til at man forsøger at mørklægge visse ting, må være at man regner med at det ikke har medlemmernes opbakning. Hvis alle var enige i politikken, hvorfor så mørklægge noget som helst? Det er vores alle sammens klub. Det er hverken bestyrelsens, eller avlsudvalgets klub - det er vores alle sammens. Så hav lidt respekt for medlemmerne. Læg jeres planer frem, brug bladet, og sig hvad I vil. Lad os skabe en debat.

Såfremt at dette indlæg bringes, så håber jeg at det skaber lidt debat. Jer der er uenige i hvad jeg siger, og jer der er enige, skriv et indlæg til bladet.

Martin Skovgaard

Urimelig behandling i avlsudvalget

Af Christian Friis Bach

Som ejer af en hunhund, Gonzo's Kitti Kineser (05842/2005) henvendte vi os i marts 2007 til avlsudvalget i Dansk/Svensk Gårdhundeklub om parring. Det skete ifølge de nye retningslinier. Vi modtog brev af 26. marts fra avlsudvalget med angivelse af to hanhunde som mulige fædre til vores kommende kuld. En første prioritet og en backup-hund.

Vi hentede derefter bedømmelser og billeder af de to hanhunde, og besøgte backup hunden som bor 10 minutters kørsel fra os. Hunden der var 1. prioritet var 1½ times kørsel væk (dvs. en parring vil samlet tage 4-5 timer, og dem skal der være flere af), og det er – i en travl hverdag – en reel barriere for os. På den baggrund anmodede vi om, at få lov til at bruge backup hunden. Det blev afvist af avlsudvalget.

Argumentet om afstanden, var reelt, men blev også brugt for ikke at udtale os negativt om den hanhund udvalget havde indstillet som 1. prioritet. Men vi var også af andre grunde kede af, at skulle bruge den:

- 1) 1. prioritet hanhunden var i familie med vores hunhund, og der har i familien været tendenser til bidefejl. Intet tyder på, at det stammer fra hanhundens familie, men vi mente ikke det var klogt at løbe risikoen. Backup hunden var ikke i familie med vores tæve.
- 2) 1. prioritet hanhunden havde gode og mindre gode bedømmelser, men passer ikke som type til den hanhund, vi ønskede, og som vi bad om. Den er middelstørrelse og er lidt tung. Vi havde ønsket en lidt større hanhund, da vores tæve er lille.
- 3) 1. prioritet hanhunden har klør på bagbenene, hvilket er uønsket for racen og for os – ikke mindst da vi benytter og træner vores gårdhunde til jagt, hvilket de i øvrigt er fremragende til. Her kan klør give smertefulde skader. 1. prioritet hanhunden har i øvrigt på grund af klørene været holdt tilbage i avl, og har kun fået et kuld. Det var derfor overraskende, at avlsudvalget fastholdt, at vi kun må benytte netop denne hanhund.

Endelig var der et personligt, men for os vigtigt, argument. Vores datter Sofie (14 år) skulle have den ene af hvalpene, og hun ville meget gerne have, at det blev med backup-hunden – og varer grædefærdig over, at det ikke kunne lade sig gøre.

Af alle de grunde ville vi meget nødtigt bruge 1. prioritet hanhunden. Og vi fremførte efterfølgende alle disse argumenter for avlsudvalget, men fik stadig nej til at måtte bruge backup-hunden. Det var vi, og ejerne af backup-hanhunden, helt uforstående overfor. Og vi mente, det var urimeligt og unødvendigt, at køre en så ufleksibel praksis.

Avlsudvalget fremførte, at hvis de gav os lov til at benytte backup hanhunden, ville det give dem problemer, og betyde at de fremover kun kunne indstille én hanhund. Det argument forstod vi slet ikke. Fik vi lov til at bruge backup hanhunden, ville vi få en helt igennem acceptabel avl (den blev godkendt som backup hanhund uden nogen forbehold - tværtimod), avlsudvalget ville undgå en række lignende konflikter, og vi – og backup hanhundens ejere – ville være glade og bakke ivrigt op om avlsarbejdet. Det ville være til fordel for alle.

Vi klagede som foreskrevet til repræsentanten for Dansk Kennel Klub i avlsudvalget, Ole Staunskjær, som dog selv var med i den oprindelige afgørelse. Vi skrev til bestyrelsen i Dansk/Svensk Gårdhundeklub, men de afviste os også. Vi forsøgte efterfølgende – i et forsøg på at finde et kompromis - om at få lov til at bruge den hanhund, der blev indstillet som backup, men fik nej, på trods af, at han var indstillet som backup hund. Derfor dette indlæg.

Vi kan godt forstå, at der kan være behov for at påvirke avlen af en race, som er under genopbygning. Men avlsmaterialet af Dansk/Svensk Gårdhunde er trods alt så bredt, at der ikke er brug for direkte avlsstyring, som dette er udtryk for. Og det er en praksis som avlsudvalg for andre hunderacer, med et langt snævrere avlsgrundlag har forladt!

Vi synes også, det er meget uheldigt og usmidigt, at der kun udpeges én mulighed, når udvalget selv har tilkendegivet, der er et godt alternativ - som sagtens kunne bruges, hvis:

- der var problemer mellem hundene;
- 1.prioritet hanhunden (som er en ældre hanhund) ikke kunne bedække;
- vi selv havde anført backup-hunden på vores ansøgning om avlsgodkendelse;
- vi ventede 1-2 år;

Vi ville derfor – under en række forhold – kunne bruge backup hunden. Blot ikke hvis vi selv ønskede det!

Vi modtog ikke et eneste fagligt argument for, at vi ikke måtte bruge backup hunden, som jo også blev bedømt fuldt egnet i det første brev. Tværtimod var der, som anført ovenfor, flere faglige og personlige argumenter for ikke at bruge 1. prioritet hunden. Det eneste argument vi hørte var, at backup hunden var ung, men den fik i sin meget positive bedømmelse (foretaget af Ole Staunskjær) netop anført, at "den skulle bringes i avl hurtigst muligt".

Vi mener derfor ikke, den praksis som avlsudvalget har lagt, er logisk eller nødvendig avlstyring. Det er tværtimod en meget ufleksibel og urimelig avlsstyring, som giver – og fortsat vil give store problemer. Og det virker særlig uheldigt på os, når den udpegede hanhund (1. prioritet) ejes af det ene af avlsudvalgets og bestyrelsens medlemmer! Selvfølgelig skal avlsudvalget kunne indstille deres egne hanhunde. Men det er urimeligt, når man samtidig prøver at tvinge os til at bruge en hanhund, vi ikke ønsker, uden at udvise nogen form for fleksibilitet. Denne sag vil kompromittere avlsudvalget stort set før, de er kommet i gang med arbejdet.

Vi håber, at den ufleksible og urimelige praksis i avlsudvalget i Dansk/Svensk Gårdhundeklub revideres snarest. Der er absolut ingen faglige argumenter for den. Og der er desværre personlige omkostninger for de familier, der rammes. Det er vi blevet.

Efterskrift: Da sagen trak ud, og vi meget gerne ville have hvalpe i sommer (da vores ene datter rejser til udlandet) gennemførte vi parringen med backup hanhunden uden tilladelse. Vi klagede dog også til bestyrelsen i Dansk Kennel Klub som efterfølgende anerkendte parringen, og godkendte, at hvalpene kunne blive stambogsførte! Vi endte derfor med at få ret, men sagen kostede mange ressourcer. Afgørelsen fra Dansk Kennel Klub må som logisk konsekvens føre til en ændret praksis i avlsudvalget.

Bestyrelsen vurderede dengang brevene indkom, ikke, at emnet havde tilstrækkelig bred interesse i klubben til at kunne bære at sætte indlæggene i sammen med svar på de enkelte spørgsmål. Det var ikke for at holde kritikken hemmelig, men mere, for at tage det første indlæg først, at postulaterne om udemokratisk og urent trav i avlsudvalget er urimelige. Og så, at præmisserne og målene for avlsudvalgets arbejde har været en fast del af både blad og hjemmeside, siden de blev sat i værk.

Det kan ikke komme bag på nogen, at der ville blive skabt utilfredshed med de nye restriktioner. Men vil man opnå noget, må man ofre noget. Uanset hvad vi gjorde, ville nogen blive sure.

Langt størstedelen af medlemmerne har kunnet se det fornuftige i, lige at stoppe op og vurdere, hvilken parringskombination, der skulle til for at styrke gårdhunden. Der er en håndfuld medlemmer, der ikke vil acceptere, at der nu er nogle spilleregler, der må følges, for at opnå dette. Vi har nogle avlsrestriktioner, og det kan vi ikke gøre noget ved i nogle år. Avlsudvalget, som skal forvalte disse, siges ikke at være valgt demokratisk. Jeg ved ikke, hvad man vil sige til, at der skulle direkte valg til folketingets udvalg. Folketinget stemmes ind, og partierne udser de bedst egnede til at besætte udvalgsposterne. Er det ikke rimeligt? I gårdhundeklubben er det bestyrelsen, der sætter de bedst egnede i avlsudvalget. Det er nu engang nogle af de mest erfarne, nogle af dem, der har haft masser af resultater at trække på.

Udvalget har den hæmsko, at det ikke kan udtale sig alverden om de enkelte sager, kun til parringsansøgeren, og derfor kan udvalget selvsagt ikke offentliggøre meninger og begrundelser for de enkelte sager med valg af hanhund til en parring. Jeg er også overbevist om, at der ville blive betydelig flere klager, hvis alle begrundelser med tilhørende kritik af de enkelte hunde var lagt offentligt ud. I restriktionernes første tid anbefalede jeg en opdrætter at se kritisk på en kritisk udtalelse om avlsudvalgets afgørelse med hensyn til valg af hanhund. Dette har jeg senere beklaget over for opdrætteren, fordi man jo ikke kan bestemme, hvad andre lægger ud på nettet, men det skal også bemærkes, at ikke alt på nettet kan stå til troende.

Så jeg kan kun gentage, at avlsudvalgets præmisser og mål allerede har været offentliggjort. At udvalgets beslutninger ikke altid falder i god jord, kan heller ikke komme bag på nogen. Det er ikke populært, at få frataget det frie valg. Men køber man en bil (her er frit valg efter smag og pengepung), så har man da ikke frit valg med, hvordan man ter sig, når man kører ud af indkørslen. Der er også restriktioner. I form af færdselsloven.

Der stilles i overskriften spørgsmålet, om man kan sige nej til avlsudvalget. Det kan man ikke. Og dog. Man kan lade være med at fortage en parring, som udvalget har anset som mindre god. Man kan overveje, om der er andre muligheder, og så indsende en ny ansøgning med billeder og baggrundsmateriale om valg af anden/andre hanhunde. (Det skal her i parates bemærkes, at forfatteren til indlægget om at sige nej, netop fik godkendt ny hanhund i anden omgang).

Det andet indlæg handler om, at Christian Friis Bach (CFB) føler sig urimeligt behandlet, fordi han ikke har kunnet få lov at bruge den hanhund, som avlsudvalget havde henvist til at være back-up (ifald parringen med den valgte hanhund ikke ville lykkes).

Men lad os tage det fra begyndelsen:

CFB ansøger om parring af sin tæve Gonzo's Kitte Kineser med ønsket om, at avlsudvalget angiver valg af hanhund.

Udvalget anviser Pan og Valde som back-up.

Pan anses for en sikker partner, hvor man kender afkommet. Valde har ikke været i avl, og trods en anbefaling i godkendelsespapirerne om at komme hurtigt i avl, så ønsker avlsudvalget den sikre løsning. Også af hensyn til, at tæven i mindst 2 af 4 hvalpe i sit første kuld har avlet underbid. Da tæven er godkendt med en 2. præmie efter den gamle ordning, kan avlsudvalget ikke afvise at godkende en parring, trods risikoen for ikke at opnå et ikke optimalt resultat.

Her nogle af avlsudvalgets baggrund for valg af Pan:

Den omtalte tæve, er ikke ligefrem en tæve, der har den for racen karakteristiske fylde, hverken set forfra eller fra siden. Hun er alt for smal, hendes brystkasse er hverken dyb eller lang nok. Hendes øre er rigelig lette. Og hun har både søskende og hvalpe med underbid.

For at få den største sandsynlighed for nogle gode racetypiske hvalpe vælger vi at søge en god hanhund, der er passende i familie med tæven, så vi kan lave en linie avl. Erfaringer fra andre racer viser, at dette kan være en gangbar løsning.

Der er ikke mange, men der er Pan. Han har den ønskede fylde, og er passende i familie med din tæve, så der ikke bliver tale om egentlig indavl.

Til Kitte kunne Pan godt have været en cm højere, men det er umuligt at få alt og fylden er vigtigere, set i forhold til standarden, og det er den vi skal se på. Pans mor var en af de bedste tæver, der har været i racen, og nok så vigtigt så har hun avlet godt og slået godt igennem i flere generationer. Med hensyn til det kuld Pan har, så var opdrætterens kommentar at kuldet var mere ensartet end det kuld tæven havde før.

Pans familie er nok en af de familier, der har været mindst problemer med tandfejl.

At Pan skulle være holdt tilbage i avlen på grund af klørerne på bagbenene er ikke korrekt, men at tæveejere har fravalgt af den grund, har jo været deres valg.

Valget af Pan kvitterede CBF i første omgang med tilfredshed for. Noget af hans familie boede i Slagelse, og så kunne tæven bo hos hende under parringsforløbet.

At CFB undervejs har brugt alle mulige argumenter for at undgå Pan og få lov til den løsning, der ikke kostede en kørsel til Slagelse, undertiden ubehageligt insisterende, fik ikke avlsudvalget til at ændre beslutning.

Sagen endte i DKK, som gav stamtavler til hvalpene, men samtidig gav CFB en kraftig reprimande for at have foretaget en parring mellem sin tæve og back-up-hanhunden inden klagesagen var afgjort i DKK.

CFB henviser til, at avlsudvalget bør være mere fleksibel og give flere ligeværdige valgmuligheder af hanhunde. Det gør avlsudvalget i de tilfælde, der er mulighed for det. Her var det ikke muligt.

Fra forskellig side har jeg hørt kritik af, at mange af de hanhunde, der af avlsudvalget blev valgt til parring, var avlsudvalgets egne opdræt, specielt avlsudvalgsformandens). Det kan da muligvis have sin rigtighed, men når der tale om en af udvalgets hanhunde, deltager det berørte medlem sig ikke i diskussionen eller afgørelsen. Det ligger der en fast aftale om. At 'My Bonnie' står på mange parringsaftaler, afhænger selvfølgelig af, at netop den opdrætter har avlet rigtig mange hvalpe. Og at dem, der bliver brugt, ligner typen.

Lars Borup